

Hồi Thứ Ba Mười Lăm

THUYỀN TRẦM ĐÁY NƯỚC

Gọng nói dịu dàng đó tiếp lời:

– Thì ra là Nghê phó tổng giáo luyện! Hiện giờ phu nhân đang tĩnh tọa trong ấy.

Đèn trong ngôi nhà vụt sáng, một thiếu nữ áo tím bước ra điểm một nụ cười:

– Xin mời phó tổng giáo luyện vào trong này ngồi đợi một chút, phu nhân điều tức xong sẽ ra ngay.

Nghê Trường Lâm theo thiếu nữ bước lên thêm vào nhà, lão hỏi khẽ:

– Phu nhân điều tức đến bao giờ?

Tử Quyên đáp:

– Cũng không lâu lắm đâu. Phó tổng giáo luyện có gì mà khẩn cấp thế?

Nghê Trường Lâm thấp giọng:

– Thiếu chủ thất tung.

Tử Quyên giật mình mở to đôi mắt:

– Lại có việc như thế à? Thiếu chủ đi cùng với Kim Nhất Phàm và ba vị công tử họ Tiền, họ Trác và họ Triệu kia mà?

Nghê Trường Lâm gật đầu nói:

– Đúng vậy, nhưng hiện giờ thì cả thuyền đã thất tung. Lão phu đã sai gia nhân đi khắp nơi tìm kiếm, còn mình thì lập tức trở về đây báo cáo.

Tử Quyên hết sức kinh hãi:

– Sao lại có chuyện kỳ quái thế? Bằng vào vũ công của bao nhiêu người đó, nếu họ liên thủ với nhau thì trên giang hồ làm gì có ai mà đối địch nổi?

Nghê Trường Lâm lo lắng nói:

– Bọn lão phu tìm kiếm khắp nơi hơn một canh giờ qua mà không có kết quả gì. Việc này rất rất khẩn cấp, cô nương liệu cách nào báo cáo cho phu nhân hay sớm được không? Càng sớm càng có lợi.

Tử Quyên gật đầu:

– Được! Phó tổng giáo luyện hãy chờ một chút, tôi sẽ lập tức vào báo cho phu nhân hay ngay bây giờ.

Nàng quay mình đi ngay.

Không bao lâu sau, một trung niên phu nhân mặc áo xanh từ phía trong bước ra, có Tử Quyên kèm sau lưng.

Nghê Trường Lâm vội đứng lên, cung kính nghiêng mình nói:

– Thuộc hạ kính chào phu nhân.

Trung niên phu nhân sắc mặt trắng xanh, có đôi mắt sáng như điện. Bà nhìn thoáng qua Nghê Trường Lâm, gật đầu nói:

– Nghê phó tổng giáo luyện xin mời ngồi.

Bà kéo một chiếc ghế ngồi xuống đối diện với Nghê Trường Lâm rồi hỏi:

– Có việc gì xảy ra với Lập Văn phải không?

Nghê Trường Lâm nói:

– Thuyền của thiếu chủ bỗng nhiên mất tích...

Vương phu nhân trầm tĩnh hỏi tiếp:

– Khi nào?

Nghê Trường Lâm đáp:

– Vào đầu giờ Sửu.

Vương phu nhân ngẫm nghĩ một chút:

– Có gặp địch hay không?

Nghê Trường Lâm lắc đầu:

– Cái đó thì thuộc hạ không được rõ.

Vương phu nhân lấy làm lạ nói:

– Không có tín hiệu gì sao?

Nghê Trường Lâm lại lắc đầu:

– Thừa không.

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi hừ nhẹ:

– Đã phát giác ra việc mất tích vào đầu giờ Sửu mà sao không cho ta biết?

Nghê Trường Lâm lo sợ nói:

– Thực sự lúc đó thuộc hạ không cho đó là mất tích. Chính Vạn lãnh Đội...

Lão ngưng một chút rồi nói:

– Mất tích một cách vô cớ như vậy thì...

Vương phu nhân lại hừ nhẹ:

– Phó tổng giáo luyện cho là vô cớ ư? Thế người đã quên bọn ta là hạng người gì rồi sao?

Nghê Trường Lâm sợ hãi hơn:

– Thuộc hạ không dám quên.

Vương phu nhân có vẻ bất mãn:

– Vạn Sơn Thanh suất lĩnh đội thuyền rồng theo sát ngay sau thuyền của Lập Văn, vậy sao lại không phát giác kịp thời?

Nghê Trường Lâm nói:

– Sự thật thế nào thì thuộc hạ cũng không được rõ cho lắm. Ngay khi Vạn lĩnh đội thông báo thì thuộc hạ đã lập tức phái người đi tìm kiếm khắp nơi. Thoạt đầu thì thuộc hạ tưởng thiếu chủ cao hứng rong thuyền đi chơi để hưởng thú yên tĩnh trời đêm sông nước, vì vậy mà không báo cáo với phu nhân.

Vương phu nhân lạnh lùng nói:

– Bọn ta hao phí bao nhiêu nhân lực, vật lực chỉ mong mỗi kì Hoán Hoa Nhật này, vậy mà người còn để cho việc như thế này xảy ra, chẳng phải là bố trí còn sơ suất sao? Các người...

Đột nhiên bà ngẩng mặt lên, quắc đôi mắt sáng nhìn thẳng ra ngoài, cao giọng hỏi:

– Kẻ nào đó?

Có tiếng đáp:

– Thuộc hạ là Bốc Bá Hiếu và Cao Xung.

Vương phu nhân trầm giọng nói:

– Vào đi.

Một tiếng dạ khẽ vang lên rồi hai bóng người bước vào.

Bốc Bá Hiếu là thủ lĩnh long đội, có thân hình lùn nhỏ, còn Cao Xung là thủ lĩnh sư đội, có thân hình cao, ốm. Cả hai đến trước mặt Vương phu nhân làm lễ kính chào.

Vương phu nhân hỏi liền:

– Có tin tức gì chẳng?

Bốc Bá Hiếu vòng tay nói:

– Thuộc hạ nghe dân chúng hai bên bờ kháo nhau rằng thiếu chủ cho hoa thuyền kèm theo một chiếc lân thuyền.

Vương phu nhân trở mắt:

– Lân thuyền? Là những ai có mặt trên đó?

Bốc Bá Hiếu nói:

– Thuộc thành phần nào trên giang hồ thì thuộc hạ chưa rõ, có điều tất cả đều là nữ nhân.

Vương phu nhân thoáng biến sắc, à lên một tiếng.

Bốc Bá Hiếu lại nói:

– Trong lân thuyền có tám thiếu nữ áo trắng nhan sắc cực kỳ xinh đẹp, mỗi nàng thổi một món nhạc khí cùng hòa tấu một nhạc khúc.

Vương phu nhân trầm ngâm nói:

– Chắc là bọn Lập Văn đã phát hiện ra sự lạ trên lân thuyền nên mới quyết định đi theo như vậy.

Bà quay qua Cao Xung:

– Còn người? Có tin tức gì không?

Cao Xung vòng tay báo cáo:

– Thuộc hạ qua cửa đông thì thấy tòa Vọng Giang Lâu đã bị phá hủy hoàn toàn.

Vương phu nhân giật mình:

– Sao lại như vậy?

Cao Xung nói:

– Theo thuộc hạ được biết thì tất cả tân khách ăn uống tại Vọng Giang Lâu xong thì đều bị đau bụng quằn quại. Họ cho rằng người trong tửu lầu nấu nướng không cẩn thận nên nổi giận hợp nhau đập tan tàn tửu lầu. Thuộc hạ nghi ngờ có bàn tay bí mật của kẻ nào đó muốn đầu độc trong ngày thiếu chủ tiếp đãi tân khách.

Vương phu nhân gật đầu:

– Có thể lắm.

Rồi bà lại hỏi:

– Trên thuyền của Lập Văn gồm có những ai?

Nghê Trường Lâm đáp:

– Còn có ba vị công tử kia và một thiếu niên họ Bạch, cùng với Tường Vân, danh kỹ đất Thành Đô.

Vương phu nhân nói:

– Gã thiếu niên họ Bạch hình như là người mới đến, không thể bỏ qua được.

Nghê Trường Lâm cười nói:

– Phu nhân nghi ngờ gã thiếu niên họ Bạch, còn Kim tổng giáo luyện thì lại nghi ngờ ba thầy trò Tường Vân...

Vương phu nhân gật đầu nói:

– Điều đó ta có nghe Lập Văn nói lại. Nhưng Kim Nhất Phàm đã đặt rất nhiều tai mắt quanh Nghinh Xuân Phường kia mà?

Cao Xung nói:

– Kim tổng giáo luyện có phân phó thuộc hạ lưu ý đến tất cả những người ra vào Nghinh Xuân Phường, nhưng thuộc hạ chưa thấy kẻ nào đáng nghi cả. Còn ba chủ tớ Tường Vân thì từ ngày vào Nghinh Xuân Phường tới giờ chưa hề rời chỗ đó đi đâu nửa bước, họ cũng ít giao du.

Vương phu nhân ngồi trầm ngâm không nói gì.

Bà trầm lặng, tự nhiên bọn Nghê Trường Lâm không ai dám hé môi nói gì.

Bên ngoài bỗng có tiếng động khê vang lên.

Vương phu nhân nhìn ra ngoài nói:

– Vạn Sơn Thanh phải không? Vào đây đi.

Tử Quyên nhanh nhẹn bước ra ngoài:

– Phu nhân mời Vạn lãnh đội vào.

Vạn Sơn Thanh, thủ lĩnh đội thuyền rồng lập tức bước vào, cúi thấp mình nói:

– Thuộc hạ xin tham kiến phu nhân.

Vương phu nhân phẩy tay:

– Có tin tức gì thì nói ngay đi.

Vạn Sơn Thanh báo cáo:

– Thuộc hạ đã tìm kiếm khắp nơi suốt hai canh giờ dọc theo hai bên bờ dòng Cẩm Giang song chẳng thấy thiếu chủ đâu cả. Chiếc thuyền của thiếu chủ không phải là nhỏ bé, lại còn có đèn đuốc sáng choang vậy mà bọn thuộc hạ không tìm được chút manh mối nào. Tuy nhiên theo lời một ngư phủ thuật lại thì vào đầu canh tư, tại bến Ngô Gia Trường có một chiếc lân thuyền không đèn đuốc âm thầm rẽ nước xuôi về hướng Tây.

Vương phu nhân lẩm bẩm:

– Xuôi về hướng Tây...

Bà ngẩng mặt nhìn Vạn Sơn Thanh nói:

– Có phải đó là con đường đến vùng Ngang Hạp chăng?

Vạn Sơn Thanh chưa kịp nói gì thì Nghê Trường Lâm đã biến sắc, vỗ vỗ trán nói:

– Có thể là thiếu chủ đã bị người ta bắt đi, mọi người bị dời qua lân thuyền rồi đưa thẳng về sào huyệt của địch trong khoảng đường từ Thành Sơn đến Ngang Hạp.

Vạn Sơn Thanh cãi:

– Bảo rằng có đổi thuyền, vậy thì thuyền của thiếu chủ ở đâu?

Nghê Trường Lâm đáp:

– Chắc là địch đã đánh đắm ở giữa dòng rồi.

Vương phu nhân vụt đứng dậy nói:

– Cao lãnh đội lập tức đến Nghinh Xuân Phường điều tra lai lịch ba chủ tổ Tường Vân, Bốc lãnh đội đến thành đông truy cứu sự việc đầu độc tân khách, Nghê phó tổng giáo luyện thì ở lại phòng thủ gia cư, ta sẽ cùng Vạn lãnh đội đi tuần sát.

Cả bốn tên thuộc hạ đồng thanh dạ một tiếng.

Vương phu nhân lại nói:

– Tử Quyên, mau lấy chiếc la bàn rồi đi theo ta. Vạn lãnh đội hãy chuẩn bị một chiếc thuyền, chọn tám tên thuộc hạ rành thủy tánh, giả tranh thành ngư phủ sau đó đi thuyền theo sau, sẵn sàng tiếp ứng.

Một lúc sau, từ hậu viên của Vương phủ có một chiếc thuyền nhỏ tách bến. Trên thuyền có một bà lão già tóc bạc phơ cùng với một thiếu nữ. Lão bà vấn khăn xanh, mặc áo bố xanh, còn thiếu nữ thì vấn khăn lụa, ngồi nơi đầu thuyền, trước mặt là một chiếc la bàn. Cuối thuyền là một tay trạo phu trạc bốn mươi tuổi

Ba người đó chính là Vương phu nhân, Tử Quyên và Vạn Sơn Thanh.

Thuyền ra cửa Tây, hướng về Ngô Gia Trường, đi phía sau khoảng ba chục trượng là bốn chiếc thuyền nhẹ khác.

Tử Quyên nhìn chăm chăm vào cái la bàn trước mặt rồi hỏi:

– Phu nhân, cái la bàn này có tác dụng gì vậy?

Vương phu nhân cười nói:

– Vạn lãnh đội, hãy giải thích cho nó biết đi.

Vạn Sơn Thanh nói:

– Từ chiếc la bàn này có thể dò ra thuyền của thiếu chủ bị đánh đắm ở đâu.

Tử Quyên tròn mắt:

– Thật vậy ư?

Vạn Sơn Thanh lại nói:

– Thuyền của thiếu chủ có gắn một trái cầu, trong đó có sức hút kim loại cực mạnh.

Tử Quyên lại ngạc nhiên hỏi tiếp:

– Tại sao lại gắn trái cầu đó? Chẳng lẽ thiếu chủ tiên đoán được có ngày thuyền sẽ bị đắm ư?

Vừa đẩy mái chèo, Vạn Sơn Thanh vừa đáp:

– Tất nhiên không phải rồi. Ba năm trước, cũng vào kì Hoán Hoa Nhật, có

kẻ đã phóng một mũi độc châm vào thiếu chủ...

Tử Quyên gật đầu:

– Việc đó thì tôi có biết, nhờ thiếu chủ có mặc áo giáp hộ thân nên độc châm không xuyên qua được.

Vạn Sơn Thanh nói tiếp:

– Sau lần đó, thiếu chủ đã đề phòng và cho người gắn trái cầu đó lên thuyền, trong vòng ba trượng có thể hút hết ám khí bằng kim loại.

Tử Quyên à một tiếng:

– Bây giờ thì tôi hiểu rồi.

Thuyền từ từ xuôi dòng, một lúc sau đã đến vùng phụ cận miếu Đại Võ. Tử Quyên bỗng kêu lên:

– Phu nhân, kim la bàn rung động mạnh.

Vương phu nhân vẫn ngồi yên, hỏi:

– Nó chỉ hướng nào?

Tử Quyên đáp:

– Hướng Tây Bắc.

Vạn Sơn Thanh nói:

– Đây là Đại Võ miếu, qua khỏi nơi này sẽ đến Tam Ngươn Trường.

Y bẻ tay lái cho thuyền đi về hướng Tây Bắc, rồi đẩy mạnh tay chèo, thuyền lập tức lướt nhanh đi.

Tử Quyên chăm chú nhìn la bàn, một lúc sau nàng lại nói:

– Hướng Tây.

Vạn Sơn Thanh lập tức cho thuyền sang hướng Tây.

Đi được một lúc, Tử Quyên bỗng nói:

– Kim đã ngưng rồi.

Vương phu nhân gật đầu:

– Có lẽ hoa thuyền đã bị đắm nơi này.

Vạn Sơn Thanh lập tức đứng dậy, vẫy tay một cái, bốn chiếc thuyền nhẹ đi sau lập tức tiến lại gần, tám tên đại hán cùng lúc nhảy xuống sông, lặn sâu xuống đáy nước.

Vương phu nhân nhìn chằm chằm xuống mặt sông, trong lòng lo sợ hồi hộp, vì Vương Lập Văn là cháu đích tôn của bà, do chính bà nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, cùng với ba vị công tử kia đều là đệ tử do bà đích thân truyền thụ võ công. Sự mất tích của một cháu cùng với ba đệ tử dĩ nhiên là làm cho bà xúc động mạnh mẽ, do

đó bà phải đích thân đi tìm chứ không giao phó cho bất cứ tên thuộc hạ nào cả.

Một lúc sau, mặt nước bỗng nổi sóng lăm tăn, rồi một tên đại hán trời lên nói:

– Đã gặp thuyền hoa của thiếu chủ bị đục thủng đáy, chìm dưới đáy sông.

Vạn Sơn Thanh vội hỏi:

– Trong thuyền có xác chết không?

Đại hán đáp:

– Có hơn mười xác chết, tất cả đều bị trói chặt hay tay ra sau lưng.

Vương phu nhân run người hỏi:

– Có bọn Vương Lập Văn không?

Vạn Sơn Thanh nói:

– Để thuộc hạ xuống đáy xem.

Vương phu nhân khoát tay:

– Người cùng với bọn chúng hãy mang tất cả các xác chết lên đây.

o O o